

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobce: **J. U., nar. X**
státní příslušnost Nigérie
t.č. ve VTOS Věznice Nové Sedlo, Hlavní 2, 438 01 Žatec

zastoupen: **Mgr. Tomášem Císařem**, advokátem,
se sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2, č. ev. ČAK 15 262

proti

žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**,
se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. května 2021 č. j. CPR-2478-4/ČJ-2021-930310-V235

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž bylo změněno rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 19. 11. 2020 č.j. KRPA-338160-72/ČJ-2017-000022 ve věci správního vyhoštění žalobce tak, že část výroku ve znění: „... a stanoví se doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území

České republiky, a to na dobu 3 let.“ byla nahrazena zněním: „... *a stanoví se doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území České republiky, a to na dobu 1 (jeden) rok.*“ Ve zbývajících části bylo rozhodnutí nalézacího správního orgánu napadeným rozhodnutím potvrzeno.

II. Žaloba a její podstatný obsah

2. Žalobce ve své žalobě předně správním orgánům vytkl, že nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, ve smyslu ust. § 3 zákona č. 500/1999 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), když důkladně zjistily skutečnosti svědčící v neprospěch žalobce, ale nezjišťovaly skutečnosti svědčící v jeho prospěch. Žalovaný rovněž nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy osob, tj. v tomto případě žalobce.
3. Napadené rozhodnutí žalobce považuje rovněž za nepřiměřené jak co do formy opatření, tak i co do jeho délky.
4. Podle názoru žalobce nebyly v jeho případě splněny zákonné podmínky pro uložení správního vyhoštění, neboť je rodinným příslušníkem občana Evropské unie a otcem dvou společných nezletilých dětí, které jsou rovněž jakožto občané České republiky občany Evropské unie. Žalovaný k této okolnosti dostatečně nepřihlížel a řádně nezkoumal zákonné podmínky stanovené pro vyhoštění rodinného příslušníka občana Evropské unie, když se omezil pouze na odkaz na trestní rejstřík a výňatky z trestních rozsudků.
5. Dále žalobce namítl, že v jeho případě jakožto rodinného příslušníka občana Evropské unie není uložení správního vyhoštění vůbec možné. Navíc žalobce pobývá na území České republiky téměř 20 let, a proto jej nelze vyhostit pro narušování veřejného pořádku ve smyslu ust. § 119 odst. 2 písm. b) zákona.
6. Žalobce má rovněž za to, že jeho jednání spočívající v tom, že pobýval na území České republiky bez víza a byl v minulosti odsouzen, nelze považovat za závažné narušování veřejného pořádku. Odsouzení pro trestnou činnost přitom pro žalobce neznamená narušení veřejného pořádku, a už vůbec ne závažné. Odkázal přitom na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 3 As 4/2010 – 151 ze dne 26. července 2011, č.j. 5 As 73/2011-146 ze dne 18. dubna 2013 a č.j. 1 As 175/2012 – 34 ze dne 6. února 2013.
7. Žalobce také uvedl, že stát již veřejný pořádek ochránil již uloženým trestem a není tak třeba přistupovat k dalšímu trestu v podobě správního vyhoštění, jež za další trest ve svém případě považuje bez ohledu na to, že pojmově nejde o správní trestání ale o opatření. Považuje přitom za málo pravděpodobné, že by nadále v trestné činnosti pokračoval, a podotkl, že ani trestní soudy mu neuložily trest vyhoštění.
8. Žalobce rovněž namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, pokud jde o posouzení rodinného života žalobce, neboť žalovaný intenzitu jeho rodinného života bagatelizuje a nezohlednil přitom okolnost, že se žalobce nachází ve výkonu trestu odnětí svobody a z tohoto důvodu jsou jeho kontakty s rodinou pochopitelně omezené. Žalovaný rovněž podle mínění žalobce nepřihlédl k zájmům nezletilých dětí, které by v důsledku napadeného rozhodnutí v podstatě přišly o otce. Tím bylo podle žalobce napadeným rozhodnutím nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života žalobce, kdy zájem na jeho ochraně v případě žalobce převažuje nad zájmem státu na ochraně veřejného pořádku.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, a shromážděný spisový materiál s tím, že postupoval v odvolacím řízení v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu, a neshledal ve svém postupu žádné pochybení. Navrhl proto zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

10. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
11. Žalobce se dne 18. 9. 2017 dostavil na pracoviště správního orgánu prvního stupně, kde ke kontrole předložil cestovní pas č. X vydaný Nigerijskou federativní republikou bez vyznačeného víza. Lustrací v příslušných evidencích Policie České republiky bylo zjištěno, že žalobce má od 17. 6. 2017 pravomocně ukončený pobyt na území České republiky. Pro podezření z neoprávněného pobytu byl žalobce podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, zajištěn.
12. Dne 18. září 2017 správní orgán prvního stupně zahájil správní řízení ve věci správního vyhoštění žalobce, a to výslovně z důvodu podle ust. § 119 odst. 2 písm. b) zákona. Žalobce do protokolu o výsledku účastníka řízení sepsaného téhož dne uvedl, že nevěděl o svém neoprávněném pobytu na území České republiky. Ke svým osobním a rodinným poměrům uvedl, že je podruhé ženatý s tím, že současnou manželku poznal v roce 2014, kdy se náhodně seznámili v hospodě, načež spolu začali chodit, kdy po otěhotnění manželky se nastěhovali do současného společného bydliště. Rodinu nynější manželky zná. Manželka je (pozn. ke dni výsledku) na mateřské dovolené a společně žijí z úspor, které žalobci vrátil soud. V Nigérii nemá nikoho ani žádné zázemí či majetek. V České republice má manželku a dceru. Ke způsobu obživy uvedl, že podniká v oblasti prodeje vozidel. Ke svému odsouzení uvedl, že byl ve výkonu trestu 4 roky a 7 měsíců kvůli drogám s tím, že v roce 2014 byl propuštěn.
13. Z oddacího listu ze dne 18. 4. 2016 vydaného matričním úřadem R. sv. X, roč. X, str. X, poř. č. X se podává, že žalobce uzavřel dne X manželství s V. U. (roz. T.), nar. X. Z rodného listu vydaného Úřadem městské části Praha X ze dne 25. 8. 2016 sv. X, roč. X, str. X, poř. č. X se podává, že se z manželství žalobce a jeho nynější manželky narodila dne X dcera E. N. U.
14. Z opisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob ze dne 18. 9. 2017, rozsudku Městského soudu v Praze sp.zn. 2 T 5/2010 ze dne 24. 6. 2010 a rozsudku Vrchního soudu v Praze sp. zn. 11 To 72/2010 ze dne 15. 11. 2010 se podává, že žalobce byl dne 15. 11. 2010 pravomocně odsouzen pro trestný čin podle ust. § 187 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákona k trestu odnětí svobody v trvání 7 let, z něhož byl podmíněně propuštěn dne 13. 3. 2014 se zkušební dobou v trvání 5 let.
15. Ze sdělení Ministerstva vnitra ze dne 20. září 2017 (na čl. 22 správního spisu) vyplývá, že dne 7. 6. 2017 nabylo právní moci rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce, aniž by současně probíhalo jiné řízení, které by žalobce opravňovalo pobývat na území České republiky.

16. Ze sdělení Policie České republiky ze dne 12. října 2017 o provedené pobytové kontrole vyplývá pravdivost údajů o rodinných poměrech žalobce, pokud jde o manželství a soužití žalobce se současnou manželkou a dcerou.
17. Z protokolu o výsledku manželky žalobce V. U. v postavení účastníka správního řízení vyplývá ze dne 17. 12. 2017, že tato potvrdila pravdivost údajů, které žalobce uvedl ohledně jejich rodinného života, a doplnila, že správní vyhoštění žalobce by jistě znamenalo újmu pro ni i společnou dceru, a zdůraznila, že si nedovede představit život v Nigerii, která je pro ni i dceru cizí (neznámou) zemí. Z fotodokumentace připojené k protokolu o výsledku manželky žalobce jsou patrné obvyklé momenty ze společného života funkční mladé rodiny a jeví se být v souladu výpovědi žalobce a jeho manželky ohledně společného rodinného života.
18. Ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 6. dubna 2018 e.č. ZS41174 se podává, že vycestování žalobce do Nigerijské federativní republiky je možné.
19. Správní orgán prvního stupně následně poté, co umožnil žalobci seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu, vydal (v pořadí první) rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, proti kterému se žalobce odvolal k žalovanému, který dne 9. 1. 2020 rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce zrušil a vrátil věc nalézacímu správnímu orgánu k novému projednání a rozhodnutí.
20. Z opisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob ze dne 27. 1. 2020, rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 č.j. 2 T 36/2019 ze dne 7. 5. 2019, a rozsudku Městského soudu v Praze sp.zn. 5 To 265/2019 ze dne 6. 8. 2019 se podává, že žalobce byl dne 7. 11. 2018 pravomocně odsouzen pro trestný čin podle ust. § 283 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 3 let a dne 6. 8. 2019 pravomocně odsouzen pro trestný čin podle ust. § 283 odst. 1, 2 písm. b) trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 4 let.
21. Z protokolu o výsledku manželky žalobce V. U. v postavení účastníka správního řízení ze dne 1. 9. 2020 vyplývá, že na jejím vztahu k žalobci se ničeho nezměnilo a je s ním i s dcerou v kontaktu odpovídajícím možností žalobce ve výkonu trestu a s přihlédnutím k různým opatřením v souvislosti s probíhající epidemií nemoci COVID-19. Z protokolu o výsledku žalobce v postavení účastníka správního řízení ze dne 10. 9. 2020 vyplývá v podstatě totéž s tím, že i nadále by správní vyhoštění pro žalobce představovalo zásah do jeho rodinného a soukromého života.
22. Ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 27. října 2020 e.č. ZS51348 se podává, že vycestování žalobce do Nigerijské federativní republiky je možné.
23. Správní orgán prvního stupně následně poté, co umožnil žalobci seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu, vydal (v pořadí druhé) rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, proti kterému se žalobce odvolal k žalovanému, který žalobou napadeným rozhodnutím rozhodl, jak je uvedeno v bodě 1.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

24. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních námitek vycházejících přitom ze skutkového a právního stavu, který tu

byl v době rozhodování správního orgánu ve smyslu ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „s.ř.s.“).

25. Soud také k projednání věci samé nařídil jednání, neboť žalobce nesouhlasil s tím, aby soud rozhodl o věci samé bez jednání ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., a předvolal k němu účastníky. Soud současně s předvoláním k jednání vyzval žalobce prostřednictvím zástupce, aby soudu sdělil ve lhůtě tří dnů, zda se žalobce osobně jednání zúčastní a zda proto požaduje zajištění tlumočníka. Zástupce žalobce na tuto výzvu soudu včas nereagoval a po jejím uplynutí pouze požádal o prodloužení lhůty k vyjádření o pět dnů, kdy ani v takto „prodloužené“ lhůtě požadované nesdělil, kdy až podáním doručeným soudu dne 14. 7. 2021 (po standardní pracovní době soudu) požádal o odročení jednání z důvodu kolize s hlavním líčením v trestní věci, které bylo nařízeno již dne 17. 6. 2021, a současně sdělil požadavek na ustanovení tlumočníka do jazyka anglického. Vzhledem ke lhůtě pro vydání rozhodnutí podle ust. § 172 odst. 8 zákona soud žádosti o odročení jednání nevyhověl a vzhledem k opožděnému požadavku na zajištění tlumočníka a osobní účasti žalobce nacházejícího se ve výkonu trestu, kdy již bylo nereálné zejména zjištění předvedení žalobce z výkonu trestu, soud projednal věc samou bez osobní přítomnosti žalobce, kterou jinak soud nepovažoval za nezbytnou vzhledem k tomu, že zástupce žalobce řádně zajistil zastoupení žalobce při jednání prostřednictvím substituce a žalobce v žalobě ani v ostatních podáních nenavrhoval svůj účastnický výsledek.
26. Podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona lze rozhodnutí o správním vyhoštění občana Evropské unie nebo jeho rodinného příslušníka, který pobývá na území přechodně, vydat pouze v případě, že občan Evropské unie nebo jeho rodinný příslušník závažným způsobem narušuje veřejný pořádek; to neplatí, jde-li o občana Evropské unie, který pobývá na území nepřetržitě po dobu nejméně 10 let; do této doby se nezapočítává doba výkonu trestu odnětí svobody.
27. Podle § 119 odst. 3 zákona doba, po kterou nelze občanu Evropské unie nebo jeho rodinnému příslušníkovi umožnit vstup na území, se stanoví až na 10 let, jde-li o správní vyhoštění z důvodu uvedeného v odstavci 2 písm. a) nebo b), nebo až na 3 roky, jde-li o správní vyhoštění z důvodu uvedeného v odstavci 2 písm. c).
28. Ze správního spisu má zdejší soud za prokázané, že žalobce pobýval ode dne 7. 6. 2017 do 18. 9. 2017 na území České republiky neoprávněně a že se dopustil opakovaně v letech 2009, 2018 a 2019 závažné trestné činnosti, pro kterou byl pravomocně odsouzen vždy mimo jiné k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, kdy navíc trestnou činnost v letech 2018 a 2019 spáchal ve zkušební době podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody a současně v době, kdy již vedl rodinný život se svou nynější manželkou V. U. a společnými dcerami.
29. Soud přitom nemá vůbec žádné pochybnosti o tom, že takové jednání žalobce je třeba podřadit pod pojem „narušování veřejného pořádku závažným způsobem“ užitý zákonodárcem, neboť si nedovede ani s využitím veškeré své odborné fantazie představit příliš mnoho jiných jednání, kterých by se musel žalobce dopustit, aby mohla být takto kvalifikována. Pokud žalobce připomíná konkrétními rozhodnutími reprezentovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu usměrňující výklad pojmu narušování veřejného pořádku, pak je ovšem zdejší soud toho názoru, že jednání žalobce, kteréžto správní orgány posoudily jako narušování veřejného pořádku závažným způsobem, vskutku téměř vzorově odpovídá všem kritériím vymezeným rozhodnutími Nejvyššího správního soudu,

na která žalobce odkazuje. Jestliže tedy rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém rozhodnutí č.j. 3 As 4/2010 – 151 ze dne 26. července 2011 vyslovil, že „*Narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) cizineckého zákona pak může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. I v takovém případě je však potřeba zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci.*“, pak má zdejší soud za to, že právě zejména trestná činnost žalobce tato kritéria naplňuje mírou vrchovatou s tím, že individuální okolnosti života žalobce a jeho celková životní situace tento závěr nijak nezmírňují. Opakovaná trestná činnost žalobce spočívající v distribuci omamných a psychotropních látek nepochybně představuje dostatečně závažné ohrožení některých základních zájmů společnosti, zejm. pak zájem společnosti na ochraně zdraví obyvatel, na ochraně obyvatel před nebezpečnými závislostmi mající za následek nejen poškození zdraví, ale i rodinných a sociálních vazeb, a v neposlední řadě i obecně zájem společnosti na tom, aby nebyly porušovány ty nejzásadnější právní předpisy tvořící páteř právního řádu, jakým trestní zákoník bezesporu je. Závažnost hrožení je v případě žalobce ještě zvýšena tím, že opakování trestné činnosti se dopustil v době, kdy byl ve zkušební lhůtě podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Za předmětnou opakovanou trestnou činnost byl žalobce pravomocně odsouzen, tudíž ji nepochybně lze považovat za skutečnou, když žalobci byla vina v předmětných trestních řízeních prokázána. O aktuálnosti (ale také rovněž i skutečnosti) ohrožení zájmů společnosti pak svědčí to, že žalobce se dopustil trestné činnosti nejen před zahájením správního řízení o jeho vyhoštění, ale i v době po jeho zahájení, kdy si musel být vědom toho, že mu správní vyhoštění skutečně hrozí, a usiloval (procesně) aktivně o jeho odvrácení. Pokud pak jde o individuální okolnosti života žalobce a jeho celkovou životní situaci, nezjistil soud ze správního spisu ani v rámci jednání k projednání věci samé, že by se žalobce nacházel v jakkoli tíživé životní situaci, že by mu nezbývalo, než si obstarávat prostředky k živobytí opakovaným páčáním trestné činnosti v oblasti distribuce omamných a psychotropních látek. Naopak lze usoudit, že žalobce ani zjevně uspokojivý soukromý a rodinný život, kdy se oženil a narodilo se mu zdravé dítě, resp. děti., neodradil od páčání trestné činnosti, což spíše závažnost jeho jednání zhoršuje. Zdejší soud si tudíž nemůže ve shodě s odvolacím trestním senátem Městského soudu v Praze 5 To (srov. rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 5 To 265/2019 ze dne 6. 8.2019) činit žádné velké iluze o nápravě žalobce. Ze všech těchto důvodů tak musí jen přitakat správnosti závěrů žalovaného i nalézacího správního orgánu o tom, že žalobce svým jednáním spočívajícím v opakovaném páčání závažné trestné činnosti a neoprávněném pobytu na území České republiky beze zbytku naplnil všechny znaky skutkové podstaty narušení veřejného pořádku závažným způsobem ve smyslu ust. § 119 odst. 2 písm. b) zákona.

30. Naproti tomu má soud za to, že žalobce prokázal skutečný intenzivní rodinný a soukromý život na území České republiky založený skutečným vztahem s manželkou V. U., která je občanem Evropské unie, a dále rozvinutý péčí o společné děti a vztahem k nim. Správní orgány tak tedy byly nepochybně povinny se důsledně zabývat i otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu ust. § 119a odst. 2 zákona s přihlídnutím k hlediskům uvedeným v ust. § 174a odst. 1 zákona, podle kterého musí správní orgány zohlednit zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo

v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Správní orgán prvního stupně však této své povinnosti dostal, když se dostatečně a přezkoumatelně s otázkou přiměřenosti zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života vypořádal na str. 6 – 10 svého rozhodnutí a žalovaná následně nepochybil, jestliže způsob a rozsah vypořádání se s otázkou přiměřenosti ze strany nalézacího správního orgánu v napadeném rozhodnutí aproboval. Soud nepovažuje za účelné dlouze opakovat či parafrázovat argumentaci správních orgánů, kterou považuje v zásadě za správnou a přiléhavou a na kterou pro stručnost odkazuje, a proto mu nezbyvá než jasně a stručně shrnout, že v případě žalobce, který se dopustil opakované závažné trestné činnosti (a lze jej tak bezpochyby již označit za speciálního recidivistu) v průběhu správního řízení o svém vyhoštění, od čehož jej neodradilo ani nedávné uzavření perspektivního manželství s občankou České republiky, z něhož se narodily dvě zdravé děti, není správní vyhoštění nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života, neboť zde převažuje (a podle názoru soudu nikoli nevýznamně) zájem společnosti a státu na tom, aby na území České republiky nepobývali cizinci narušující závažným způsobem veřejný pořádek opakovaným páčáním závažné trestné činnosti, nad individuální zájem žalobce na tom, aby nebylo zasaženo do jeho soukromého nebo rodinného života.

31. K námitce žalobce v tom směru, že jeho vyhoštění není vůbec možné, když je rodinným příslušníkem občana Evropské unie a pobývá na území České republiky téměř 20 let, je nutno uvést, že omezení ve smyslu ust. § 119 odst. 2 písm. b) věta za středníkem zákona se týká pouze občana Evropské unie (a nikoli tedy jeho rodinného příslušníka), který pobývá na území České republiky nepřetržitě po dobu nejméně 10 let. Žalobce však ani jednu z těchto podmínek nesplňuje, neboť není občanem Evropské unie a rovněž ani nepobývá na území České republiky nepřetržitě po dobu nejméně 10 let, když sice naposledy přicestoval z Nigérie do České republiky již v roce 2009 (jak uvedl dne 18. 9. 2017 do protokolu o svém výsledku), avšak v době od 4. 8. 2009 do 13. 3. 2014, tj. více než 4 roky a šest měsíců, byl ve výkonu trestu odnětí svobody, kterážto doba se do doby pobytu na území České republiky nezapočítává.
32. Soud nesdílí ani názor žalobce, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav věci, pokud jde o skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce. Naopak se velmi detailně zabývaly soukromým a rodinným životem žalobce, který v žalobcem tvrzeném rozsahu vzaly za prokázaný, a přihlížely k němu v rámci úvah o přiměřenosti zásahu správního vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce a při stanovení relativně krátké doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území České republiky.
33. Otázka stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, je předmětem správního uvážení správního orgánu, přičemž soud se při přezkumu úvahy správního orgánu může zabývat pouze tím, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej nezneužil (srov. kupř. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2019 č.j. 4 Azs 123/2019-42, bod 32.) K tomu v souzené věci nedošlo. Žalobci v daném případě byla délka správního vyhoštění v trvání jednoho roku nakonec uložena při dolní hranici zákonem stanovené sazby podle § 119 odst. 3 zákona. S ohledem na ne zcela zanedbatelnou délku žalobcova neoprávněného pobytu na území ČR a závažnost opakované trestné činnosti, které se žalobci dopustil, soud ve zvolené konečné délce správního vyhoštění rozhodně nespatřuje překročení

zákonem stanovených mezí správního uvážení či jeho zneužití, a tudíž ani zde nevidí důvody pro zrušení daného rozhodnutí ve smyslu § 78 odst. 1 věta druhá s. ř. s.

34. Soud dospěl k závěru, že správní orgány obou stupňů zohlednily veškerá zákonem vyžadovaná kritéria pro uložení správního vyhoštění, včetně posouzení jeho přiměřenosti, pečlivě zvážily okolnosti daného případu a správně a přezkoumatelně se s nimi vypořádaly i v odůvodnění svých rozhodnutí.
35. Soud podotýká, že správní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. Uvedený zákaz pobytu není sankcí, ale preventivním správním opatřením, který nesleduje represivní účel (srov. k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004 – 54, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005 – 52 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2019 č.j. 3 Azs 11/2019-47, bod 17).
36. Zdejší soud pak již jen pro úplnost, aniž by toto žalobce namítal, postřehl zřejmou nesprávnost ve výroku napadeného rozhodnutí, kdy i v novém znění měněné části výroku rozhodnutí nalézacího správního orgánu ponechal slova „...na území České republiky...“, ačkoli měla být zjevně užita slova „...na území členských států Evropské unie...“ Soud tak dává žalovanému při této příležitosti ku zvážení opravu této nesprávnosti postupem podle § 70 správního řádu.

VI. Závěr a náklady řízení

37. Soud tedy se shora uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny, když ani v rámci jednání neuplatnil nic dalšího a podstatného, co by vedlo soud k jinému závěru, a žalobu proto zamítl.
38. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Příkladně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 21. července 2021

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v.r.
samosoudce